

Esimene peatükk

Olin toona kolmekümne seitsme aastane ja istusin Boeing 747 istmel. Suur lennuk oli enesele läbi paksu vihmapiilve teed tehes laskumas ja hakkas kohe-kohe Hamburgi lennuväljale maanduma. Novembrikuine jääne vihm värvis maapinna mustaks ning vihmakeepides maandumisteestuse töölised, lameda lennujaamahoone kohal lehviv lipp, BMW hiiglaslik reklaamtahvel ja iga viimne kui muu asi paistis ses vihmas kui Flandria koolkonna tuhmhäguste piltide taustamaastik. Oi jah, jälle Saksamaa, mõtlesin ma.

Kui lennuk maapinnale jõudis ja suitsetamist keelav märk kustus, hakkas laealustest valjuhäälditest vaikselt voogama taustamuusika. Kõlas biitlite „Norra mets” mingi sümfooniaorkestri nõretavmagusas esituses. Ja meloodia, mida mängiti, tegi mind ärevaks nagu alati. Ei, seda ei saanud varasemaga võrraldagi, see raputas mind rängemalt kui tavaliselt.

Et mu pea kurbusest ei lõhkeks, kummardusin ette, katsin näo kätega ja jäin nii liikumatult istuma. Veidi aja pärast tuli mu juurde sakslannast stjuardess ja küsis inglise keeles, kas mul on paha. Pole häda midagi, ainult pea käib natuke ringi, muud midagi, vastasin mina.

„Kas tõesti on kõik korras?”

„Tõesti, kõik on korras, aitäh,” ütlesin ma. Stjuardess naeratas ja läks eemale, lugu vahetus ja mängima hakkas Billy Joel. Tõstsin pea, silmitsesin Põhjamere kohal taevas purjetavat tumedat pilve ja mõtlesin kõigist neist paljudest asjadest, mille oma senise elu jooksul kaotanud olin. Kaotatud ajast, surnud või lahkunud inimestest, mõtetest, mis enam kunagi tagasi ei tule.

Seni, kuni lennuk lõplikult peatus, kuni inimesed harutasid turvavööd lahti ja hakkasid pagasiriiulitelt küll kotte, küll pintsakuid alla võtma, olin mina aina tolle heinamaa keskel. Tõmbasin sõormeisse rohu lõhna, tundsin tuult oma nahal, kuulasin lindude laulu. Oli 1969. aasta sügis ja mina olin kohe kahekümneseks saamas.

Tuli seesama stjuardess, kes ennegi, võttis mu kõrvale istet ja küsis, et kas nüüd on juba parem.

„Kõik on korras, aitäh. Tundsin end lihtsalt pisut üksildasena,” vastasin mina ja naeratasin.

„Mina tunnen end ka vahel nii, täpselt sama asi. Ma mõistan küll.” Nii ütles ta, noogutas kergelt pead, tõusis siis püsti ja pööras oma ülikauni naerunäo minu poole. „Soovin teile kena reisi. *Auf Wiedersehen!*”

„*Auf Wiedersehen!*” ütlesin mina.

Isegi nüüd, mil sellest on möödunud kaheksateist aastat, suudan ma seda heinamaapilti endale selgesti ette kujutada. Mäenõlvakud, mille suvise tolmu oli mitmepäevane õrn vihm viimseni ära pesnud, olid tulvil sügavat pehmet rohelist, oktoobrikuine tuul kõigutas pamparohu päid sinna-tänna, peenikesed pilverivad olid jäätunud näivasse taevalakke justkui kõvasti kinni kleebitud. Taevas oli kõrgel, nõnda et kui seda üksisilmi vaadata, võisid silmad valusaks jääda. Tuul pühkis üle heinamaa, sasis õrnalt tema juukseid ja kadus segametsatukka. Lehed puudelatvades sahisetid, kusagilt kaugelt kostis koera haukumist. See oli vaikne kähisev hää, mis kostnuks nagu teise ilma sissekäigu juurest. Peale selle ei olnud ühtegi heli kuulda. Mitte ükski hää ei küündinud meie kõrva. Meie tee ei ristunud kellegagi. Ainus, mida me nägime, olid kaks punast lindu, kes justkui millegi poolt hirmutatuna rohust õhku tõusid ja segametsatuka poole ära lendasid. Edasi kõndides rääkis Naoko mulle kaevust.

See mälu on üks imelik asi. Kui ma tookord tolle maastiku keskel viibisin, ei pööranud ma sellele üldse mingit tähelepanu. Ma ei pidanud seda maastikku kuidagi eriliselt muljetavaldavaks ja mulle ei tulnud pähegi, et ma võiks seda kaheksateist aastat hiljem viimse pisiasjani mäletada. Kui aus olla, siis oli toonase minu jaoks maastik täiesti ükskõik. Ma mõtlesin iseenda peale, mõtlesin sellele kaunile naisele, kes mu kõrval kõndis, mõtlesin enesele ja temale

koos ja taas iseendast. See oli selline iga, kus ükskõik, mida ka ei vaataks, ükskõik, mida ka ei tunneks või mõtleks, viib see kõik ikkagi lõpuks bumerangina ringiga sinu enese juurde tagasi. Peale selle olin ma armunud ning see armumine oli mind viinud üsnagi keerulisse olukorda. Ei olnud minul küll seal mahti ümbritsevale maastikule mõelda.

Aga praegu tuleb mulle meelde kõigepealt too maastikupilt heinamaaga. Rohu lõhn, õrn külma hõngav tuul, mägede harjad, koera haukumine – need on asjad, mis mulle kõigepealt vaimusilma ette kerkivad. Väga selgelt. Lausa nii selgelt, et tundub, et kui ma oma käe välja sirutan, võiksin neist ükskõik sõrmedega üle libistada. Aga inimesi selles maastikus näha ei ole. Mitte kedagi ei ole. Ei ole Naokot ega ole mind. Ei tea, kuhu me küll haihtusime, mõtlen ma. Ei tea, kuidas küll sellised asjad juhtuda võivad? Ei tea, kuhu on kadunud kõik see, mis toona nii tähtis näis – tema ja tolleaegne mina ja mu maailm? Jah, õigupoolest ei suuda ma isegi Naoko nägu kohe praegu meenutada. Ainus, mis mul on, on taust ühegi hingeliseta.

Loomulikult, kui natuke aega antakse, suudan ma Naoko nägu meenutada küll. Tema pisikesed külmad käed, siidise puudutusega sirged ilusad juuksed, pehme ümmarguse kujuga kõrvanibu ja pisikene sünnimärk kohe selle all, kallis kaamelivillast mantel, mida ta talve saabudes ikka kandis, tema komme ikka kaaslasele sügavalt silma vaadates küsimusi esitada, tema vahel mingil teadmata põhjusel värisema kippuv hääl (justnagu räägiks ta künka peal, kus puhub marune tuul) – kui selliseid pildikesi üksteise otsa lükkida, kerkib järsku üsna loomulikult mu silme ette tema nägu. Kõigepealt kerkib mu silme ette ta profiil. Tõenäoliselt sellepärast, et me jalutasime alati Naokoga kõrvuti. Sellepärast meenubki mulle alati esimesena ta profiil. Ja siis pöördub ta minu poole, naeratab, kallutab pisut pead, hakkab rääkima ja vaatab otse mulle silma. Just nagu otsiks sügava allika põhjas mööda vilksatanud pisikese kala varju.

Aga selleks, et Naoko nägu nõndaviisi mu silme ette kerkiks, kulub pisut aega. Ja mida enam aastaid mööda läheb, seda pike-

maks muutub meenutamiseks vajaminev aeg. See on kurb, aga tõsi. Algul piisas meenutamiseks viiest sekundist, aga siis sai sellest kümme sekundit, kolmkümmend sekundit ja üks minut. See aeg muutub üha pikemaks just nagu loojanguaegne vari. Ja mine tea, võib juhtuda, et lõpuks neeldub ta täiesti ööpimedusse. Minu mälu on kindlalt eemaldumas kohast, kus Naoko seisis. Täpselt niisamuti nagu ma ise olen kindlalt eemaldumas kohast, kus ma kunagi seisin. Ja siis jääb ainult maastik, see oktoobrikuine heinamaa, mulle üha ja üha vaimusilmas kangastuma just nagu sümboolne stseen filmist. Ja kangekaelselt, ikka ja jälle tabab see maastik kui obadus midagi minu sees. *Kuuled sa, ärka nüüd üles, sa oled ikka veel siin, ärka üles, ärka üles ja saa aru, saa aru, miks sa endiselt siin oled!* Valu ei ole. Valu ei ole üldse. On ainult õõnes hääl, mis kostab, kui see pilt valla lööb. Ja tõenäoliselt isegi see hääl haihtub kunagi. Nii nagu lõpuks kadus ka iga viimne kui muu asi. Aga Hamburgi lennuväljal Lufthansa lennukis vasardas see hääl mu peas kauem ja tugevamini kui muidu. Ikka et ärka üles, saa aru! Ja seepärast ma seda juttu kirjutangi. Sest ma olen sedasorti inimene, kes ei saa asjadest muidu aru, kui peab selle absoluutselt kõigest sõltumata tekstina üles kirjutama.

Millest ta tol korral rääkiski?

Õigus, ta rääkis mulle heinamaa kaevust. Seda, kas taoline kaev tegelikult olemas oli või mitte, mina ei tea. Võib-olla oli see pelgalt märk, väljendamaks kujutelma, mis ei eksisteerinud mujal, kui temas eneses – nagu paljudki muud asjad, mis tema peas noil süngetil päevadel keerlesid. Oli kuidas oli, aga pärast seda, kui Naoko mulle tollest kaevust rääkis, ei suutnud ma seda heinamaa-maastikku ilma kaevuta enam ette kujutada. Kujutis kaevust, mida ma oma silmaga näinud ei olegi, on minu peas maastikusse selle lahutamatu osana kindlalt sisse söövitatud. Ma võin seda kaevu isegi üksipulgi kirjeldada. Kaev on seal, kus heinamaa lõpeb ja metsatukk algab, umbes nende piiri peal. Maa sees haigutavat umbes ühemeetrise läbimõõduga musta auku varjab salakavalalt lopsakas rohi. Ümber ei ole ei

tara ega ka pisut kõrgemat kiviaeda. Ainult see auk ajab oma suud ammuli. Äärekiivi on tuulest ja vihmadest pleegitatuna muutunud imelikku piimakarva, siin-seal pragunenud ja tükkideks murenemas. On näha, kuidas pisikesed rohelised sisalikud lipsti nendesse kivi-pragudesse poevad. Isegi kui kummarduda ja selle augu sisemusse piiluda, ei ole midagi näha. Ainuke, millest mina aru saan, on see, et igal juhul on ta hirmuäratavalt sügav. Ettekujuteldamatult sügav. Ja augu sügavus on tulvil pimedust – rasket pimedust, just nagu see oleks kogu maailma pimeduse ekstrakt.

„See on tõesti-tõesti sügav,“ ütles Naoko hoolega sõnu valides. Vahel ta kõneles nii. Väga aeglaselt, täpseid sõnu taga otsides. „Tõesti sügav. Aga seda, kus ta asub, ei tea keegi. Seda küll, et ta kuskil siin kandis on.”

Nii öelnud, vaatas ta mõlemat kätt tviidjaki taskusse surudes mulle naeratades otsa, ikka et ausõna, tõtt räägin.

„Nojah, aga see on ju ohtlik,“ ütlesin mina. „Et kuskil on sügav kaev, aga keegi ei tea, kus. Jama lugu, kui sisse kukud, või mis?”

„Jama lugu jah. Viuuuuuhhhh, mats, ja ongi kogu lugu.”

„Kas sellist asja siis tegelikult ei juhtu?”

„Vahel juhtub ka. Korra kahe või kolme aasta jooksul. Inimene kaob järsku ära ja kui palju ka ei otsiks, üles ei leia. Ja siis selle kandi inimesed ütlevad, et küllap ta tollesse heinamaa kaevu sisse kukkus.”

„Eriti mõnus surm see ilmselt pole,“ ütlesin ma.

„Jube surm on,“ ütles tema ja pühkis käega jakilt rohupepri maha. „Kui murrad lihtsalt kaelaluu ja sured niisama naksti ära, on veel hästi, aga kui peaks mingil põhjusel juhtuma, et pääsed ainult jalgade väljaväänamisega, siis on küll räbal lugu. Karju, kuidas kopsud võtavad, aga keegi ei kuule, mingit lootust ka ei ole, et keegi sind leiaks, ümbrus on paksult küll sajalalgseid, küll ämblikke täis, kõrval maapinnal on kiht seal mahasurnud inimeste valgeid luid pilla-palla. On külm, on niiske. Ja siis ülal hõljub pisi-pisikene valguslaik just nagu talvine kuu. Vot sihukeses kohas suredki pik-kamisi ära, ihuüksi.”

„Paljast mõttest tõusevad ihukarvad püsti,” ütlesin ma. „Keegi peaks üles otsima ja tara ümber tegema.”

„Jah, aga mitte keegi ei suuda seda kaevu üles leida. Sellepärast ei tohigi kindlalt teelt välja minna.”

„Ega ei lähe ka.”

Naoko võttis taskust vasaku käe välja ja võttis mul käest kinni. „Aga sina ära muretse. Sul pole vaja midagi karta. Sa võid isegi pimedal öösel huupi siin kandis ringi kõndida ja kindlasti auku ei kuku. Ja seni, kuni mina siin niimoodi sinust kinni hoian, ei kuku mina ka.”

„Kindel?”

„Kindel.”

„Kust sa seda tead?”

„Mina tean neid asju. Lihtsalt tean,” ütles Naoko, endiselt mu käest tugevasti kinni hoides. Vaikis siis hetke ja kõndis edasi. „Sedasorti asju jagan ma hästi. Ei mingit loogikat ega midagi, lihtsalt tunnen ära. Näiteks kui ma praegu niimoodi sinust kindlalt kinni hoian, ei karda ma üldse. Ükskõik, millised halvad või sünged asjad mind ka ei varitseks.”

„No siis on jutt lihtne. Kas poleks siis parem kogu aeg nii olla?” ütlesin ma.

„See... tõsiselt mõtled seda või?”

„Muidugi tõsiselt.”

Naoko jäi seisma. Ka mina jäin seisma. Ta pani mõlemad käed mu õlgadele ja vaatas otse mu ees seistes mulle pikalt silma. Tema silmade põhjas joonistas süsimust vedelik veidrakujulisi keeriseid. Need põhjatult kaunid silmad vaatasid pikalt minu sisse. Seejärel sirutas ta end välja ja surus õrnalt oma põse minu põse vastu. See oli nii soe ja hunnitu žest, et mu hing pidi liigutusest hetkeks kinni jääma.

„Aitäh,” ütles Naoko.

„Pole tänu väärt,” ütlesin mina.

„Ma olen väga rõõmus, et sa niimoodi ütlesid. Ausõna,” ütles tema nukra naeratusega. „Aga see ei ole võimalik.”

„Miks?”

„Sest see ei lähe mitte. Sest see oleks üks jube asi. Sest...” purskas Naoko, jäi siis vait ja hakkas nõndasamuti edasi kõndima. Sain aru, et ta peas keeb, ja ei hakanud ka mina midagi vahele ütlema ning kõndisin vaikides ta kõrval edasi.

„See – sest see ei ole õige, ei sinu ega minu suhtes,” jätkas ta üsna palju hiljem.

„Ei tea, mismoodi ei ole õige?” küsisin mina tasasel häälel.

„Sest ei ole ju võimalik selline asi, et keegi kedagi igavesti kaitsma jääb. Eks ole, näiteks kui, näiteks kui mina sinuga abielluma peaks. Sina saad mõnes firmas tööd, eks. No ja kes siis mind kaitseb, kui sina oled tööle läinud? Kui sina oled komanderingus, kes mind siis kaitseb? Käin siis elu lõpuni sinu külge klammerdudes ringi? Eks ole, nii ei ole aus. Seda ei saa inimestevaheliseks suhteks nimetadagi. Ja siis sa väsid ükskord minust ära. Et mis see minu elu siis lõppude lõpuks on? Et kas ongi ainult selle naise järele vaatamine? Aga mulle sellised asjad ei meeldi. Niimoodi ei leia mu probleemidele küll lahendust.”

„Eluaeg see nii ju ei kesta,” ütlesin mina talle kätt ümber pannes. „Kunagi lõpeb ära. Kui ära lõpeb, võime me veel kord asjade üle järele mõelda. Et kuidas edasi või nii. Siis võib-olla aitad sina hoopis mind. Ega meie elu ei käi arveraamatut pidades. Kui sinul on praegu mind vaja, siis miks mitte mind kasutada? Kas pole? Miks sa küll asjadesse nii jäigalt suhtud? Kuule, katsu end rohkem lõdvaks lasta. Sul on õlgades pinge, sellepärast sa võtadki asju niimoodi. Kui end õlgadest lõdvaks lasta, siis muutub keha kergemaks.”

„Miks sa küll selliseid asju ütled?” küsis Naoko hirmuäratavalt jahedal toonil.

Kuulsin ta häält ja mõtlesin: ilmselt ütlesin ma midagi väga valesti.

„Miks küll?” ütles Naoko üksisilmi jalgeesist maapinda põrnitisedes. „Nii palju tean ma isegi, et kui end õlgadest lõdvaks lasta, muutub keha kergemaks. Kui sa mulle sellist nõu annad, ei ole sest küll mingit kasu. Olgu, võib, ma ütlen sulle midagi? Kui mina praegu end lõdvaks laseks, vajuksin ma täiesti koost lahti. Juba ammu

ajast ei ole ma muud moodi elanud kui nii, ja ka praegu ei saa ma teisiti elada. Kui ma korra ennast lödvaks lasen, siis ma enam endiseks tagasi ei muutu. Ma vajun koost lahti – ja tuul puhub mu ära. Kuidas sa küll selliseid asju ei taipa? Kui sa selliseid asju ka ei taipa, kuidas sa võid siis öelda, et sa minu eest hoolt kannad?”

Olin vait.

„Ma olen palju sügavamas segaduses, kui sina arvad. Sünge, külm, segaduses... Jah, miks sa tookord minuga magasid? Miks sa mind rahule ei jätnud?”

Kõndisime hirmvaikses männimetsas. Tee peal vedelesid suve lõpus surnud tsikaadide krõpskuivad laibad, tehes kingade alla jäädes krabisevat häält. Mina ja Naoko kõndisime aeglaselt mööda männimetsateed, vaadates maha, just nagu otsinuks me midagi.

„Anna andeks,” ütles Naoko ja surus õrnalt mu käsivart. Ja raputas siis mitu korda pead. „Ma ei tahtnud sulle haiget teha. Ära pane tähele, mis ma ütlesin. Palun väga vabandust. Ma lihtsalt sain enda peale tigidaks.”

„Ma arvan, et ega ma vist sind tõeliselt veel ei mõista,” ütlesin mina. „Ma ei ole just eriti hea peaga ja mul kulub aega, et asjadest aru saada. Aga kui mulle ainult aega antakse, siis saan ma ka sinust ilusti aru, ja kui see nii juhtub, siis ma arvan, et ma mõistan sind paremini kui keegi teine maailmas.”

Jäime sinnasamma seisma ja kuulatasime vaikust, mina veeretasin kinganinaga tsikaadikorjuseid ja männikäbisid, vaatasin üles männiokste vahelt paistvat taevast. Naoko surus käsi jaki taskusse ja mõtles pingsalt otseselt midagi vaatamata.

„Kuule, Watanabe-kun*, kas sa ma meeldin sulle?”

* Jaapani keeles lisandub viisakas kõnepruugis isikunimedele alati sufiks, mis annab märku kõneleja ja antud isiku suhetest. „Kun” on sufiks, mis lisatakse kõnelejust nooremate meeste nimedele, eriti aga poisslaste nimedele. Laiemalt tuntud „san” on neutraalne sufiks, samuti kasutatakse seda enesega samal sotsiaalse hierarhia astmel seisvate inimeste puhul. Käesolevas romaanis veel ettetulev „chan” on sufiks, mida kasutatakse nooremate tütarlaste puhul, ja „sensei” on sufiks, mis liidetakse õpetajate, professorite vms, aga ka lihtsalt nende vanemate ja elukogenumate inimeste nimedele, kelle käest

„Muidugi,” vastasin mina.

„Kui nii, kas sa siis mu kaks palvet ära kuulad?”

„Kas või kolm.”

Naoko raputas naerdes pead. „Kahest aitab. Kahest on küllalt. Esimene on see, et ma tahan, et sa mõistaksid, kui väga tänulik ma olen, et sa mind siia niimoodi vaatama tulid. Mul on väga hea meel ja väga... see aitab mind väga. Isegi kui see niimoodi ei paista, on see nii.”

„Ma tulen sind jälle vaatama,” ütlesin ma. „Ja teine?”

„Ma palun, et sa mäletaksid mind. Kas lubad, et sa mäletad igavesti seda, et ma olemas olin, et ma sedasi sinu kõrval olin?”

„Muidugi mäletan ma sind igavesti,” vastasin mina.

Ta hakkas niisamuti midagi ütlemata ees edasi kõndima. Puulatvade vahelt alla langevad sügisesed valguskiired tantsisklesid võbeledes ta jakiturjal. Jälle kuuldus koera haukumist ja tundus, et varasemaga võrreldes oli see meile mõnevõrra lähemale tulnud. Naoko ronis mööda pisukese künka taolist kõrgendikku üles, läks männitukast välja ja laskus kiirel sammul mööda lamedat nõlva alla. Mina kõndisin kaks või kolm sammu temast tagapool.

„Tule siia, kuule! Seal kandis võib järsku kaev olla,” hüüdsin ma tema seljale. Naoko peatus, naeratas kergelt, võttis õrnalt mu käsi varrest kinni. Ja ülejäänud tee kõndisime kahekesi kõrvuti.

„Ausõna, sa ei unusta mind kunagi ära?” päris Naoko tasasel häälel justkui sosistades.

„Mitte kunagi ei unusta,” ütlesin mina. „Sinusugust ei saagi unustada.”

Aga sellegipoolest liiguvad mu mälestused üha kaugemale ja liigagi palju asju olen ma juba ära unustanud. Kui ma siin niimoodi mälus tühnides kirjutan, haarab mind vahel kohutav ärevustunne. Sest

arvatakse midagi väärtuslikku õpitavat. Sufiksit ei lisata, kui kõneleja ja antud isik on väga lähedastes suhetes. Isiku- ja kohanimede translitereerimisel on vokaali pikkuse märkimiseks kasutatud diakriitilisi märke, välja arvatud selliste eesti keeles enam levinud nimede puhul nagu *Kyoto*, *Tokyo*, *Osaka*, *Kobe*. (Siin ja edaspidi tõlkija märkused.)

vahel turgatab mõte, et järsku olen ma unustanud mälestused sellest, mis oli kõige tähtsam. Minu kehas on üks pime koht, mida võib ehk mälestuste kolikambriks nimetada. Kõik tähtsad mälestused on sinna sisse topitud ja võib-olla on nad seal juba õrnaks tolmuks pudenenud.

Aga olgu, kuidas ka ei oleks, praegu on see kõik, mis minu valduses on. Juba ähmastunud, kuid sekund sekundilt veelgi enam ähmastuvat puudulikku mälestust oma südames kindlakäeliselt kinni hoides kirjutan ma seda juttu edasi, just nagu imeks kondist üdi. Naokole antud lubaduse täitmiseks teist viisi ei ole.

Palju varem, siis kui ma veel noor olin ja mu mälestused veel kõvasti selgemad olid, üritasin ma mitu korda Naokost kirjutada. Kuid noil kordadel ei suutnud ma isegi ühte reatäit paberile panna. Ma sain aru küll, et kui vaid see esimene rida välja tuleks, suudaksin ludinal ükskõik millest edasi kirjutada, aga see esimene rida ei tahtnud kuidagi tulla. Kõik oli liigagi selge ja ma ei teadnud, kust otsast alustada. Täpselt samamoodi nagu siis, kui kaart on liiga detailne ja temast pole kaardina mingit kasu. Aga praegu ma mõistan. Ma arvan, et lõppude lõpuks on ainult puudulik mälu ja puudulikud mälestused need, mida on võimalik tekstinimelisse puudulikku anumasse valada. Ja ma mõtlen, et mida ähmasemaks on muutunud minu mälestus Naokost, seda sügavamalt olen ma teda mõistma hakanud. Praegu tean ma isegi seda, miks ta minu poole pöördus ja palus: „*Ära mind unusta!*” Muidugi Naoko teadis seda. Seda, et küllap muutub ükskord mälestus temast minus ähmaseks. Just sellepärast ei saanudki ta teisiti, kui pidi minu poole pöörduma ja niimoodi paluma. „*Ära mind kunagi ära unusta. Mäleta, et ma olin olemas.*”

Selle peale mõeldes on mul väljakannatamatult kurb. Sest Naoko isegi ei armastanud mind.